

Csodálatos éjszaka volt.

A ház lakói lábujjhégyen jártak, a gyermekek csendesen aludni mentek. A gazda és a felesége halkán suttogott:

— Soha ilyen gyermeket én még nem láttam, — mondta az asszony. — Amikor rámmosolygott, egyszerre olyan különös furcsát éreztem a szívem táján. Oda szerettem volna borulni a lábaihoz.

— Különös, — mondta a gazda, fejét csóválva és elgondolkozva nézett az alvó gyermekre. — Hallottam már emlegetni egy gyermeket, aki messze, nagyon messze, idegen országban született egy istállóban. Erről a gyermekről sokan azt mondták, hogy hatalmasabb és gazdagabb a föld minden királyánál. Ő volna az? Nem hinném, hiszen még cipőcske sincs a lábán és láttad, milyen vékony gyolcs inge van...

— Igen, igen — felelte az asszony. — De mióta rámnézett és rámmosolygott, nem cserélnék senkivel, még ha százszor gazdagabb is lenne a várurunknál.

Aztán elcsendesedett a ház, kint egyre csengett-bongott egy láthatatlan kis harang. Angyalszárnyak suhanása hallatszott a kis ház körül...

A gyermek megmozdult, felnyitotta szemeit, még egyszer édes, szelid mosolyával belehajolt az alvók arcába, — aztán nesz-telenül kisurrant a házból...

Csodálatos éjszaka volt.

A gyermek tovasuhant a keményre fagyott hó tetején. Lábanymán mindenütt piros rózsák nyíltak. Piros rózsák, a kis Jézuska lábanyomán, a pogány földön, az első piros rózsák egy régi-régi szent karácsony éjjelén...

Karácsonyi ének

Hullanak a fehér pelyhek,
Kicsi szívek megremegnek.
Karácsonyi fehér álom,
Te vagy legszebb a világon.

Minden fényes, minden ragyog.
Szállanak a kis angyalok.
Kis Jézuskánk Betlehemben:
Légy Te most a szíveinkben.

Örök békét a világnak,
Kenyeret adj az árváknak.
Még a kis madár se fázzon,
Senki szíve ma ne fájjon.